

ရွှေထွာ ၈၀၀

ဝင်းဝင်းလတ်



အနုပညာအလှဆုံး

လက်ရွေးစင် ဝတ္ထုတိုများ

(ဒုတိယအကြိမ်)

graphic art by lin aung pyae 2019

အမည်ရင်းမှာ ဝင်းဝင်းရှိန်ဖြစ်ပြီး အဖ ဒုတိယ ဗိုလ်မှူးကြီးထွန်းရှိန် (ငြိမ်း)၊ အမိ ဒေါ်မြအုန်းတို့ မှ ၁၉၅၁ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ (၁၁) ရက်တွင် လက်ပံတန်း မြို့၌ မွေးဖွားခဲ့သည် ။

တက္ကသိုလ် ဝင်တန်းကို ၁၉၆၈ ခုနှစ်တွင် ရန်ကုန်မြို့၊ အထက (၁) ကမာရွတ် (မရမ်းခြံ အမျိုးသမီးကျောင်း) မှ အောင်မြင်ခဲ့သည် ။

၁၉၆၉ ခုနှစ်မှ ၁၉၇၆ ခုနှစ်အထိ ဆေးတက္ကသိုလ် (၁) ရန်ကုန်တွင် ပညာ သင်ကြားခဲ့ပြီး ၁၉၇၇ ခုနှစ်တွင် အလုပ်သင် ဆရာဝန် ဖြစ်ခဲ့သည် ။

၁၉၈၁ မှ ၁၉၉၅ ခုနှစ်အတွင်း စစ်တွေ ပြည်သူ့ ဆေးရုံ၊ ရန်ကုန် ပြည်သူ့ ဆေးရုံကြီး၊ ကချင်ပြည်နယ် မိုးကောင်း ပြည်သူ့ဆေးရုံ၊ မကွေးတိုင်း ဆင်ပေါင်ဝဲ မြို့နယ် ပြည်သူ့ ဆေးရုံတို့ တွင် တာဝန် ထမ်းဆောင်ခဲ့သည် ။

၁၉၉၅ တွင် ဝန်ထမ်း ဘဝမှ အငြိမ်းစား ယူပြီး ကချင် ပြည်နယ်၊ ကာမိုင်းမြို့နယ် ဖားကန့်၌ ကိုယ်ပိုင်ဆေးခန်း ဖွင့်လှစ်ပြီး လုံးချင်းဝတ္ထုအပြင် မဂ္ဂဇင်းဝတ္ထုရှည်၊ ဝတ္ထုတို များ စွာကို ရေးသားခဲ့သည် ။

ထို့နောက် ၁၉၉၇ ခုနှစ်တွင် "အချစ်၏ နောက်ဆက်တွဲ စာမျက်နှာ" လုံးချင်းဝတ္ထုနှင့် အမျိုးသား စာပေဆု ရရှိခဲ့သည် ။ ၁၉၉၇ ခုနှစ်မှ ၂၀၀၁ ခုနှစ်အထိ ကုလသမဂ္ဂ ဖွံ့ဖြိုးမှု အစီအစဉ်တွင် လူမှု ဖွံ့ဖြိုးရေး အရာရှိအ

ဖြစ် ရခိုင်ပြည်နယ် ကျောက်တော်မြို့နှင့် ကချင်ပြည်နယ် မြစ်ကြီးနား မြို့တို့တွင် တာဝန် ထမ်းဆောင်ခဲ့သည်။ ။

၂၀၀၁ - ၂၀၀၅ အတွင်း Save the Children တွင် ကလေးသူငယ် များ စောင့်ရှောက်ရေး အဖွဲ့ မျိုးဆက် ကျန်းမာရေး အရာရှိအဖြစ် လည်းကောင်း၊ ၂၀၀၅ - ၂၀၀၆ အတွင်း (Care Myanmar) တွင် assistant Program Coordinator အဖြစ် တာဝန် ထမ်းဆောင်ခဲ့သည်။ ။

၂၀၀၆ ခုနှစ် မေ ၁၉ ရက် (Care Myanmar) တွင် တာဝန် ထမ်းဆောင်စဉ် ကွယ်လွန်ခဲ့သည်။ ။

ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ဒေါက်တာ စိန်လှကျော် (Myanmar Isos Total Myanmar) နှင့် သားသုံးဦး ကျန်ခဲ့သည်။ ။

စာရေးသူ၏ အမှာ

ချစ်ခင် လေးစား ရပါသော စာဖတ်သူသို့ -

ကျွန်မ ၁၉၇၄ ခုနှစ် ဆေးတက္ကသိုလ် ကျောင်းသူဘဝက စတင်ပြီး စာရေးခဲ့ပါတယ်။ နှစ်ကာလတွေ အကြာကြီး ရှိပြီဆိုပေမဲ့ ကျွန်မ ရေးခဲ့တဲ့ ဝတ္ထုတို၊ ဝတ္ထုရှည်၊ ဆောင်းပါး၊ လုံးချင်းဝတ္ထု ပုဒ်ရေက နည်းပါးပါတယ်။ စာရေးပေမဲ့ ကျွန်မရဲ့ အခြား တစ်ဖက်သော ဘဝများကိုလည်း မ

စွန့်လွှတ် နိုင်ခဲ့တာမို့ ကျွန်မအတွက် အချိန်များ ပါးရှားလှလို့ လည်း ဖြစ်ပါတယ်။

ကျွန်မရဲ့ စာတွေဟာ ဖြတ်သန်းခဲ့တဲ့ ဘဝ တစ်လျှောက်မှာ လှစ်ခနဲ၊ ဖျတ်ခနဲ မြင်တွေ့၊ ကြုံတွေ့ခဲ့တဲ့ အဖြစ်လေးများကို ဖော်ကျူး ဖြစ်ခဲ့တာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ မီးရထား စီးပြီး ခရီးသွားရင်း မြင်တွေ့ရတဲ့ ရှုခင်းတွေလိုပါ။ အတွေးထဲအထိ ဖြတ်ဝင်စီးပြီး ခံစား ဖြစ်ခဲ့တဲ့ အခါ ကျွန်မ စာတွေ ရေးဖွဲ့ဖြစ်ပါတယ်။

ဘဝရဲ့ အရိပ်တွေ ထင်ဟပ်လာတာ ရေးဖွဲ့ရုံနဲ့ ဖြေသိပ် ကျေနပ်မှုတွေ ရခဲ့လို့ စာရေး နေတာလား ဆိုရင်တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ရိုးရိုးပဲ ပြောရရင်တော့ တိုင်တည် ပြောပြချင်လို့ ပါ။ ကိုယ့်စာကို ဖတ်တဲ့ သူ ဘယ်သူဘယ်ဝါ မသိနိုင်ဘဲ အဲဒီသူ၊ ထိုသူတွေနဲ့ စိတ်ချင်း ဆက်သွယ်ကြည့်လို့ ရပါတယ်။ သူတို့ ကို ပြောပြလို့ ရနေပါတယ်။ စိတ်တွေချင်း ဖြူစင်စွာ သိကြဖို့ စာကောင်း ပေမွန်တွေက အကောင်းဆုံး အဆက်အသွယ် ပဲလေ။

စာဖတ်သူတွေကို အကောင်းဆုံး ပြောပြ၊ တိုင်တည်နိုင်မဲ့ စာကောင်း ပေမွန်တွေ ဖြစ်အောင် ကျွန်မ ကြိုးစား ရေးဖွဲ့ခဲ့ပါတယ်။

ဆေးကျောင်းသူ ဘဝ၊ အလုပ်သင် ဆရာဝန် ဘဝ၊ သမဝါယမ ဆေးခန်း ဆရာဝန် ဘဝ၊ ကိုယ်ပိုင် ဆေးခန်း ဆရာဝန် ဘဝ၊ ဆေးရုံ ဆရာဝန် ဘဝ၊ အိမ်ထောင်ရှင် ဘဝ၊ ဖွံ့ဖြိုးရေး ဝန်ထမ်း ဘဝ ကျွန်မရဲ့ ဘဝက စုံချင်ပါတယ်။

ဒီဘဝတွေမှာ သိမြင်၊ တွေ့ကြုံခဲ့ရတဲ့ ကိုယ်တွေ့၊ သူတွေ့ အဖြစ်အတော်များကို အခြေခံတဲ့ စာတွေ ရေးဖွဲ့ ဖြစ်ခဲ့တယ်။

ကျွန်မရဲ့ စာတွေဟာ ကျောင်းသူဘဝ စာစရေးစဉ်ကလို မပျောင်းနွဲ့

တော့ဘဲ တစ်စစ ရင့်ကျက် လာခဲ့တာ၊ အတွေ့အကြုံတွေ ပြည့်စုံလာခဲ့တာ စုစည်း ဖတ်လိုက်မိတော့မှ ပိုသိလာခဲ့ပါတယ်။ အရေးအသား အဖွဲ့အနွဲ့တွေလည်း ပြောင်းလဲ လာခဲ့တယ်။

ကျွန်မရဲ့ စီးဆင်းနေတဲ့ စာပေ လမ်းကြောင်းလေးဟာ တစ်ခါတစ်ရံ အားမရစရာ ခန်းခြောက် ရတော့မလား ထင်နေဆဲ လှုံ့ဆော်မှု တစ်စုံတစ်ရာကြောင့် ရေစီးအားတွေ ကောင်းလာ ပြန်ပါတယ်။

ကျွန်မရဲ့ စာပေ ရေစီးကြောင်းလေးကို ရှင်သန် စီးဆင်းစေခဲ့တဲ့ မြင်တွေ့၊ ကြုံ၊ ခံစား ထိရစေခဲ့တဲ့ လူပုဂ္ဂိုလ်များ ၊ အဖြစ်အပျက် များကို အစဉ်သတိရ ကျေးဇူး တင်ပါတယ်။

ကျွန်မကို ခံစား စေခဲ့တယ်၊ စာရေး ဖြစ်စေခဲ့တယ်။

ကျွန်မ စာကို ရှာဖွေ ဖတ်သူဖြစ်ဖြစ်၊ အမှတ်တမဲ့ ဖတ်မိသူ ဖြစ်ဖြစ် စာမျက်နှာတွေ ပေါ်မှ တစ်ဆင့် ဆက်သွယ်လို့ ရခဲ့တယ်။

၁၉၉၇ ခုနှစ် ကျွန်မရဲ့ အမျိုးသား စာပေဆု ရရှိခဲ့တဲ့ "အချစ်၏ နောက်ဆက်တွဲ စာမျက်နှာ" ဝတ္ထု အမှာ စာမှာ "ကျေးဇူးတင်ခြင်း များ နှင့် အတူ" ကို ရေးဖြစ်ခဲ့တယ်။ ကျွန်မရဲ့ ဝတ္ထုတိုများ စုစည်း ထုတ်ဝေခဲ့တဲ့ ယခု စာအုပ်မှာ လည်း ကျွန်မ ကျေးဇူး တင်ပါရစေ။

အားလုံးအတွက် ကျေးဇူးပါ။

ကျွန်မကို စာရေးဖို့ အစဉ် တိုက်တွန်းနေတဲ့ စာဖတ်သူများ ဟာ ကျွန်မအတွက် ရှင်သန်နေတဲ့ အင်အားများ ပါလို့ ...

ချစ်ခင် လေးစားရင်း ...

ကျေးဇူးတင်ခြင်း များ နှင့်အတူ
ဝင်းဝင်းလတ်
(၇-၁၁-၂၀၀၀)

မာတိကာ

(၁) ရင်ထဲမှာ အလှဆုံး

(၂) သင်္ကြန်ရူးနှင့် နှစ်ဦးအမွန်

(၃) ကိုယ်လည်း ရောက်တဲ့ အရပ်မှာ ပျော်အောင်နေ

(၄) မျှော်လင့်ချက် ရောင်ခြည် မြို့တော်သို့ ဆောင်း ရောက်ရှိလာ
ခြင်း

(၅) ကပ္ပိယ ဒေါက်တာ

(၆) ချမ်းတိုင်း တွေးမိတာတွေ

(၇) ကတ္တီပါ ကားလိပ်များ ကြားမှာ

(၈) မဖူးသာ

(၉) အမှိုက်အမဲ

(၁၀) နောင်ဘဝ ရုပ်ဆိုး မဖြစ်စေချင်

(၁၁) လွတ်မြောက်ခွင့်

ရင်ထဲမှာ အလှဆုံး

ကျီးမည်းလေးများ ဝဲဝိုက် ပျံသန်းနေသည့် ကောင်းကင်ပြင်ကို ငေး
မောရင်း ငှက်ဖြစ်ရင်လည်း ရုပ်လည်း မလှ၊ အသံလည်း မသာတဲ့ ကျီး
ကန်းပဲ ဖြစ်မှာ ပါဟု ငြိမ်းငယ်ငယ်က တွေးတော မိတတ်လေသည်။ တ
ကယ်လည်း ငြိမ်းမှာ 'ကျီးမည်း' ဟု အစအနောက် ခံရလေ့ ရှိသည်။ ဘ
ဝ ဇာတ်ဆရာလေးက သမားရိုးကျ အလုပ်များ တွင် ပျင်းရိ ငြီးငွေ့လာ
တော့ အရွှန်းအသော ဖက်လို့ လောကကို သွက်လက်စေလို ရောသလား
မသိ။ ဖြူဖြူစင်စင် မွန်ရည်သော မိသားစုထဲတွင် ငြိမ်း
တစ်ယောက်တည်း အသွင်ကွဲကာ ညိုညက်လို့ ပါဝင်လာပုံက ဟာသ
မြောက်လှပေမည်ပင်။ ငြိမ်းမှာ မူ မရယ်မော နိုင်ခဲ့ပေ။

"ဒေါင်းယောင် ဆောင်လာတဲ့ ကျီးကိုတင် မဟုတ်ဘူး မတူးရဲ့ ၊
ဒေါင်းဖြစ်ပေမဲ့ ကျီးနဲ့ သွားတူ နေရင်လည်း ဒေါင်းတွေက ဝိုင်းခွပ်ကြမှာ
ပဲ"

မြန်မာ ဖတ်စာတွင် ဒေါင်းယောင် ဆောင်သော ကျီးကို သင်ရစဉ် ခ
ဏ ခုံချင်းကပ်လျက် မတူးနှင့် ငြင်းရသေးသည်။ မတူးက မျက်လုံးလေး
ပုတ်ခတ်လျက် ...

"စာအုပ် ထဲမှာ မှ မပါဘဲနဲ့ "

ဟု သာ မရေမရာ ဆိုရှာသည်။ ငြိမ်း ဝေဒနာကို နားမလည် သည် မို့

ငြိမ်းကိုလည်း နားလည်မည် မဟုတ်ပေ။

"ငွေဗိုင်းဖြူ တောထဲ တောကျီးမည်းကြီး တစ်ကောင်ဝင်"

ဟု ကိုကြီး၊ ကိုလေး၊ မမကြီး၊ မမလေးတို့ အစအနောက်ကို ခံရလေ့ ရှိသည့် ငြိမ်းကမူ တောကျီး မည်းကြီးလိုပဲ ရန်လိုနေမိ တတ်လေသည်။ ။

"မတူးက မူယာနဲ့ ပဲ တွဲချင်မှာ ပါ၊ မူယာနဲ့ မတွဲရလို့ ငြိမ်းနဲ့ လာတွဲ တာ ဟုတ်လား"

ဟု မခံချင်အောင် ပြောတတ် သေးလေသည်။ ။

မတူးက စိတ်ကောက်သွားကာ ငြိမ်းနှင့် စကားမပြောတော့ ငြိမ်း တစ်ယောက်တည်း အဖော်မဲ့ ကျန်ရသည်။ ။ သည် ကတည်းက ငြိမ်းသည် ငြိမ်းနှင့် ရွယ်တူ ဝမ်းကွဲ ညီမ မူယာတို့ ကို ငြိမ်းက စလို့ ဆိုးချင်၊ စိတ် ကောက် ချင်၍ မရမှန်း သိခဲ့ဖို့ ကောင်းလေသည်။ ။

သို့ပေမဲ့ ငယ်ရွယ်သေးသော ငြိမ်းမှာ သည် အားနည်းချက်ကို ငြိမ်း တစ်သက်တာ ပိုင်ဆိုင် သွားရတော့မည် ဆိုတာ သဘော မပေါက်လှ သေးပေ။

သူစိမ်း ဧည့်သည် တွေဟာ ကစားနေတဲ့ ကလေးတွေထဲက မူယာ နာမည်ကိုမှ ဘာဖြစ်လို့ သိချင်ပြီး တရင်းတနှီး မေးစမ်း ကြရတာလဲ။ ကျောင်းကပွဲမှာ မူယာက မနှင်းဖြူ ဖြစ်ပြီး ငြိမ်းကတော့ ဘာဖြစ်လို့ လူ ပုလေး ခုနစ်ယောက်ထဲက တစ်ယောက် ဖြစ်ရတာလဲ။

ငြိမ်းကိုယ် ငြိမ်း တိုးတိုးတိတ်တိတ် မေးကြည့် နေမိတဲ့ တစ်ရက် တွင် တော့ အဖြေကို ငြိမ်း ရရှိခဲ့လေသည်။ ။ သူငယ်ချင်း မတူးကို ရန်စွာ လိုက်သည့် အတန်းတူ တစ်ယောက်နှင့် ငြိမ်းရန် ဖြစ်ရပြန်သည်။ ။ ပျော့ နွဲ့သော မတူးကို အမြဲ အနိုင်ကျင့်တတ်သည့် ဆံပင်နီနီ ကောက်ကောက်

နှင့် ကပြားမလေး။ သူက ငြိမ်းရဲ့ ကျောင်းဂါဝန်ပေါ် တံတွေး ထွေးလေ တော့ ငြိမ်းက သူ့ဆံပင်နီနီကို ဆွဲဆောင့် မိလေသည် ။ ကျီခနဲ ငိုလိုက်သံ ကြောင့် အတန်းပိုင် ဆရာမ ရောက်လာသည် ။ ငြိမ်းစိတ်ထဲမှာ လက်ဝါး ဖြန့်ခိုင်းပြီး ပေတံနှင့် တစ်ချက်စီတော့ အရိုက်ခံ ရတော့မယ်ဟု ထင်နေ စဉ် ဆရာမက ဘယ်သူ့ကိုမှ မရိုက်ခဲ့ချေ။

ကျောင်းစည်းဝေး ပွဲမှ ပြန်လာလာချင်း ငြိမ်းတို့ ပြဿနာနှင့် ရင်ဆိုင် တိုးနေသည် ။ စိတ်တော့ ဆိုးနေသည် ။ လူချင်း ခွဲနေစေလိုက် ပြီး ငြိမ်းကို စိတ်မာန်တဆိုး ကြည့်လို့ ။

"မင်းဟာ အရုပ်ဆိုးသလောက် ဆိုးလှသည်လား ငြိမ်း၊ မတူးနဲ့ ဖြစ် ရင် မတူးက ဆရာမကို တိုင်ပစေပေါ့၊ မင်းဝင်စရာ မလိုဘူး ကြားလား ငြိမ်း"

လေသံ မာမာ ဆိုခဲ့လေသည် ။

အရုပ်ဆိုး၊ ရုပ်ဆိုး၊ ရုပ်ဆိုး ဟူသော အသံတွေက ငြိမ်းအပါးသို့ အ လုံးအရင်းဖြင့် နီးလာလိုက် ဝေးကွာ သွားလိုက်။

ငြိမ်းဟာ အရုပ်ဆိုး၊ အရုပ်ဆိုးတဲ့ ငြိမ်း။

ငြိမ်းရဲ့ နုနယ်သော စိတ်တွင် နက်ရှိုင်းစွာ အနာတရ ထင်လေသည် ။ ဆရာမ၊ မတူး၊ ဆံပင်နီမလေး၊ မူယာ၊ အတန်းသား များက အဖြစ်အပျက်ကို မေ့လျော့လာကာ အနေအမှန်သို့ ပြန်ရောက် လာခဲ့သော်လည်း ငြိမ်းရဲ့ စိတ်တစ်နေရာ တွင် မူ အမာရွတ် ကျန်ရစ် ခဲ့လေသည် ။

ငြိမ်း ဆရာမကို တစ်စတစ်စ ရှောင်ဖယ် လာမိသည် ။

ဆရာမက အတန်းရှေ့မှာ ရပ်လျက် ...

"ငြိမ်းက ပုံဆွဲ တော်တယ်"

"ဒီလ သင်္ချာမှာ ငြိမ်းတစ်ယောက်ပဲ အမှတ်ပြည့် ရတယ်"

ငြိမ်းကို ချီးကျူးတတ်လျှင် ငြိမ်တိတ်ဆိတ် စွာပင် ခေါင်းငုံ့ထား မိလေသည်။ ။ ငြိမ်းရင်ထဲတွင် ဆရာမကို ယုံကြည်ဖို့ မဝံ့မရဲ ရှိနေဆဲ။ တစ်ခါကတော့ ဆရာမ စိတ်ဆိုးတုန်း ပြောခဲ့တာပါဟု ငြိမ်းကို ဖျောင်းဖျသော်လည်း ရွံ့နေလေသည့် စိတ်က ပယ်ဖျက်၍ မရနိုင်ပေ။

ငြိမ်း၏ စိတ်တစ်နေရာ တွင် မူ ငြိမ်း လူလား မြောက်လာခဲ့ရင် လှပချောမော လာလေမလား ဟူသော မျှော်လင့်ချက်လေး မရေမရာ ထားနေမိခဲ့သည်။ ။ ငြိမ်းတို့ အရွယ် ရောက်လာကြတော့ ငြိမ်းရဲ့ အရင်းအချာအစ်ကို၊ အစ်မ၊ မူယာ၊ သူဇာ၊ ဖြူပြာတို့ ဝမ်းကွဲ ညီအစ်မများက ထူးခြားစွာ ချောမော လာခဲ့လေသည်။ ။ ငြိမ်းကမူ ထူးခြား မလာခဲ့။ ငွေဖျိုင်းဖြူတောထဲက တောကျီးမည်းကြီး အဖြစ်ကသာ ပိုလို့ ပီပြင်လာ တော့သည်ပင်။ ဖေဖေနှင့် မေမေက ငြိမ်းကို သည် အတွက် ကရုဏာ သက်ကာ ပိုမိုချစ်ခင် ပုံပြသောအခါ ငြိမ်းဘဝကို ငြိမ်း မရွံ့မရဲလေး ကျေနပ်စ ပြုလာခဲ့သည်။ ။ ငြိမ်းနေရာကို ငြိမ်း နားလည် လာခဲ့လေသည်။ ။ မေမေတို့ နှင့်အတူ ရောယောင်လို့ ဖိတ်ကြား ခံရသည့် ကွမ်းတောင်ကိုင် ကူရမည့် ရှင်ပြု၊ နားသ မင်္ဂလာပွဲများ ၊ ပန်းကမ်းရမည့် လက်ထပ် မင်္ဂလာပွဲများကို ယဉ်ကျေးစွာ ငြင်းပယ် တတ် လာလေသည်။ ။

ငြိမ်း၏ ကိုကိုများ နှင့် မူယာတို့ မောင်လေး ခိုးခိုးတို့ ၏ ရှင်ပြုပွဲကိုမူ ဘိုးဘိုး ဘွားဘွားတို့ ၏ လက်ပံတန်း မြို့တွင် ပြုလုပ်ခဲ့သည့်မို့ ပျော်စရာ ကောင်းသည့် တောအလှူလေး ဖြစ်လေသည်။ ။ ဘိုးဘိုးဘွားဘွားတို့ ၏ အနယ်နယ် အရပ်ရပ်မှာ အနွံအပြား ရောက်ရှိနေသော သားသမီး ခုနစ်ယောက်က စုစည်း ရောက်ရှိလာလို့ အလှူပွဲ မစမီကပင် ထမင်းရည် ချောင်းစီးအောင် တရုန်းရုန်း ချက်ပြုတ် ကြရလေ၏။ ငြိမ်းတို့ ညီအစ်မ

ဖော် တစ်စုမှာ ခြံဝန်းထဲက မန်ကျည်းပင် ရိပ်အောက်မှာ စားပွဲဝိုင်းကြီး
တွေ ခင်းလျက် ဟင်းရုံတွေကို လှီးသင် ထုထောင်း ပေးကြရလေသည်။ ။
အလုပ် လုပ်နေသော ညီအစ်မထဲတွင် မူယာက ပျောက်ချက်သား
ကောင်းနေ တတ်လေသည်။ ။ မီးဖိုချောင် ဝင်ဖို့ စိတ်မဝင်စားသော မူယာ
ကို ငြိမ်းတို့ ကလည်း ခွင့်လွှတ် ထားကြရပေ၏။ ငြိမ်းတို့ ချက်ပြုတ် ခူးခ
ပ်ပြီးလျှင်တော့ ထမင်းဝိုင်းများကို တစ်ဝိုင်းပြီး တစ်ဝိုင်း သေသပ် အကွ
က်စေ့အောင် မူယာက ခင်းကျင်း ပြင်ဆင် ပေးတတ်လေသည်။ ။ သံဃာ
စင် အောက်နေရာက တက်လာသော ဦးကြီး၊ ဦးလေး၊ ဘဘတို့ ဝိုင်းမှာ
စပါးလုံးလေးများ၊ အမှုန်အမွှားလေး များကို ကောက်ပေး တတ်သည်။ ။
အနားက ယင်ယပ်လို့ ပေးတတ်လေသည်။ ။ ငြိမ်းကမူ သည် အချိန်ဆို
တစ်နံနက်ခင်းလုံး ငရုတ်နံ့၊ ကြက်သွန်နံ့၊ မွန်လာခဲ့သမျှ ရေတွင်းမှ ရေ
တဇာတ်ဇာတ် ငင်လို့ ရေချိုး နေခဲ့ပြီ။ သနပ်ခါးရည် ပါးကွက် ကျားနေပြီ။

ငြိမ်း စားပြီး သောက်ပြီး ပန်းကန်များကို သိမ်းဆည်းဖို့ ထွက်လာ
တော့ ဦးလေးငယ်က ...

"ငြိမ်းတို့ ကတော့ဟေ့ သနပ်ခါး အဖွေးသားနဲ့ အကျည်းတန် မှန်ကြို
က် ဆိုတဲ့ အတိုင်းပဲ၊ မူယာဆို ငြိမ်းနဲ့ ရွယ်တူပဲ၊ လုပ်တတ် စီစဉ်တတ်
လိုက်တာ၊ မိန်းကလေး ဆိုတာ အဲဒီလိုလည်း မီးဖိုချောင် လုံဦးမှ ကွ"

ဟု ရယ်ကာမောကာ ဆိုလေသည်။ ။ အလှူပွဲ လာကူကြသည့် လူသူ
အများကြားမှာ ဦးလေးငယ် အသံဝါဝါကြီးက လွှမ်းသွားခဲ့သည်။ ။ ငြိမ်း
မှာ အိမ်ဘေး ရေကပြင်သို့ ဘယ်ခြေလှမ်းတွေနှင့် ရောက်ခဲ့တော့သည်
မသိ။ မူယာကိုတော့ လှမ်းကြည့် မိခဲ့သေးစဉ် မူယာ ရှက်ရွံ့စွာ ပြုံးနေလို
က်သည် က သူမ အလှလေးတွေ ဝင်းပလို့ ပါပဲလေ။ အလှူပွဲလာ ပရိသ
တ်နှင့် ဘိုးဘိုး၊ ဦးကြီး၊ ဦးလေး တို့ ကလည်း ငြိမ်းကို လှမ်းကြည့် နေကြ

သည် က ဦးလေးငယ်နှင့် တစ်သဘော တည်းမှီလေလား။ ငြိမ်း၏ အကျဉ်းတန်သော ရုပ်ရည်က ငြိမ်းကို မကောင်မြင်ဖို့ လွယ်စေသည် ပဲ ထင်ပါရဲ့ ။ လှပတဲ့ ရုပ်အဆင်းလေး မှာ လည်း ကဲ့ရဲ့ ပြစ်တင်စရာ တစ်ခုခု ရှိနိုင်တယ်လို့ မတွေးရက်၊ မတွေးလို ကြဘူးပေါ့။ ငြိမ်းသည် ပန်းကန်များကို တစ်ချပ်ပြီး တစ်ချပ် ဆေးရင်းက ငြိမ်း၏ စိတ်အမာရွတ်သည် ကျယ်ပြန့် ခဲ့လေသည် ။

ငြိမ်းနေရာကို ငြိမ်း ပိုလို့ နားလည် လာခဲ့သည် ။ ဧည့်သည် တစ်စုံတစ်ဦး ရောက်လို့ ငြိမ်းတို့ မောင်နှမများကို မိတ်ဆက်ပေးဖို့ မမကြီး၊ မမလေးတို့ ကို တစာစာ ခေါ်ကာ ခြံကြိုခြံကြား အထိ လိုက်ရှာဖွေစဉ် ငြိမ်းက အခန်းထဲမှာ တိတ်ဆိတ်စွာ စာဖတ် နေမိသည် ။

မေမေက ငြိမ်း အခန်းထဲသို့ ရုတ်တရက် ဝင်လာကာ ...

"ငြိမ်း ဘာဖြစ်နေသလဲ၊ နေကောင်းရဲ့ လား သမီး"

ဟု စိုးရိမ်မကင်း မေးလျှင် ငြိမ်းက ပြုံးလျက်ဖြင့် ...

"ငြိမ်း ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး မေမေ" ဟု တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ပြောနိုင်လေသည် ။

"ငြိမ်းကို ဧည့်သည် တွေက မေးနေတယ်"

ဟု မေမေက ညင်ညင်သာသာ ပြောလျှင် ...

"ငြိမ်း သွားလိုက်မယ်လေ"

မေမေ့ကို မခက်ခဲစေဘဲ ငြိမ်း လိုက်လျော လေသည် ။

"ဟင် သူကလေးကတော့ ရုပ်တစ်မျိုးနော်၊ အကြီးတွေနဲ့ လည်း မတူဘူး"

ဧည့်သည် က အံ့အားသင့်ခြင်းကို မထိန်းနိုင်ဘဲ ပြောလိုက်သည့် အခါ ရင်ထဲက တစ်စုံတစ်ရာ နာကျင်သည် ကို ဖုံးကွယ်ဖို့ ပြုံးလျက်ဖြင့် ငြိမ်းမျက်လွှာ ဖြည်းဖြည်း ချလေသည်။ ။

ကိုကြီး၊ ကိုလေးတို့ ကမူ သူငယ်ချင်းတွေ လာလျှင် ငြိမ်းကို ဒုက္ခခံလို့ မရှာဖွေ တတ်ကြပေ။

"ညီမ အငယ်ဆုံးလေး ရှိသေးတယ်၊ သူကတော့ စာပဲ ဖတ်နေတာ၊ သူ့ကို စာကြည့်ခန်း ထဲကကို ဆွဲထုတ်လို့ မရဘူး"

ဟု ကိုလေး ပြောနေသံကို ငြိမ်း စာဖတ်ခန်းထဲမှ ကြားရလေသည်။ ။ ဧည့်သည် များ ကလည်း စာကြည့်ခန်းထဲက မခွာဘဲ စာပဲ ဖတ်နေသည့် ကောင်မလေးကို ဆွဲထုတ်ဖို့ စိတ်မဝင် စားကြပေ။

သူတို့ နှင့် ဝိုင်းဖွဲ့စကား ပြောနေသည့် မမကြီး၊ မမလေး၊ ပြီးတော့ မူယာတို့ တစ်ခါတစ်ရံ ရောက်နေလျှင် မူယာ၊ ဖြူပြာ၊ သူဇာတို့ က ထူးထူးခြားခြား ချောမော လှပကြလေသည်။ ။

ငြိမ်းတို့ ညီအစ်မတစ်တွေ အပြင်ထွက်လျှင် ငေးမောမဆုံး ကြရပေ။ အလှလည်း ဆင်ကာ ရွယ်တူချင်းလည်း မတိမ်းမယိမ်းမို့ တင့်တယ် လှပလေသည်။ ။ ငြိမ်းက ရွယ်တူဖြစ်သော မူယာနှင့် ပိုတွဲ ဖြစ်သည်။ ။ မမကြီး၊ မမလေး တို့ နှင့်က အသက်ချင်း ကွာခြားကာ များစွာ မတွဲဖြစ်လှပေ။ ရုပ်ရှင် ကြည့်ဖြစ်လျှင် ဖြစ်ဖြစ် မူယာတို့ ညီအစ်မတွေနှင့် ငြိမ်းကြည့် ဖြစ်သည်။ ။ ရုပ်ရှင်ရုံ အမှောင်ထဲ ရောက်လျှင် ငြိမ်းသည် ကွက်ကွက် ကလေးသာ လင်းနေသည့် ပိတ်ကားပေါ်တွင် အနစ်မျောကြီး နစ်မျောကာ အားလုံးကို အမှတ် မရအောင် ခံစားတတ်လေသည်။ ။ ငြိမ်းက ရုပ်ရှင်တွင် နစ်မျောနေမိဆဲ ငြိမ်းတစ်ဖက် ဘေးက မမသူဇာက ...

"ငြိမ်း မူယာနဲ့ နေရာချင်း လဲပေးလိုက်ပါကွယ်"

ဟု တိုးတိုးလေး ကပ်ပြော လာသည် ။ မူယာက မမသူဇာရဲ့ အခြား
ဘေးတစ်ဖက်က အစွန်ခုံတွင် ရှိနေခဲ့သည် ။ ငြိမ်းသည် ရုပ်ရှင်ထဲ စီးဝင်
နေသည့် အာရုံမှ လှုပ်နှိုးခံရလို့ အိပ်နိုးစလို ယောင်ချာချာဖြင့် ...

"လဲလေ"

ဟု ပြောကာ နေရာမှ ထမိသည် ။ ငြိမ်းနေရာသို့ မမသူဇာက တိုးရွှေ
ထိုင်လိုက်သည် ။ မမသူဇာ နေရာကို မူယာက ဝင်ထိုင်သည် ။ မူယာ နေ
ရာကို ငြိမ်း။ ငြိမ်းတို့ မိန်းကလေး တစ်စုရဲ့ အစွန်ခုံ။ နောက်ခုံများမှ ရယ်
သံ သဲ့သဲ့မျှ ကြားလိုက် ရလေသည် ။ ငြိမ်းသည် ယောင်ဝါးဝါး ဖြစ်နေဆဲ
မူယာက တီးတိုး ပြောပြလေသည် ။

"ကျေးဇူးပဲ ငြိမ်းရေ၊ ဟိုဘက်ခုံက လူက သိပ်ဆိုးတာပဲ၊ မူယာ့ကို အ
တင်း ကပ်စကား ပြောနေတာ"

ငြိမ်း ရုပ်ရှင် အာရုံတွင် မူးဝေနေခြင်းမှ ပြေပျောက်ကာ ခုမှ ပဲ အား
လုံးကို နားလည် လာရလေသည် ။

"ဒါကြောင့်မို့ ငြိမ်းနဲ့ နေရာချင်း လဲလိုက်တာလား"

ဝမ်းနည်းစိတ်ဖြင့် တုန်ယင်ချင် လာသော အသံကို ထိန်းကာ မေးမိ
လေသည် ။

"အင်း"

ရုပ်ရှင်ထဲ ပြန်လည် ဝင်စားနေရင်းက မူယာက မပွင့်တပွင့် ဖြေလေ
သည် ။ ငြိမ်းကမူ ရုပ်ရှင်ထဲမှာ ပြန်လည် နစ်မြောလို့ မရတော့ပေ။
လှုပ်ရှားနေသည့် အရိပ်များ မှုန်ဝါးလို့ လာလေသည် ။ စုအိုင်လာသော
မျက်ရည်တို့ က ငြိမ်း၏ မျက်တောင် ပါးပါးတွင် ကြာရှယ်စွာ တွယ်ငြိ မ
နေနိုင်ဘဲ သွယ်သွယ် စီးဆင်း ကျလေသည် ။ ငြိမ်းဟာ ရုပ်ရည် မလှပ

တာမို့ ငြိမ်းကိုယ်ငြိမ်း တန်ဖိုး မထားရတော့ဘူးလား။ အပျိုရွယ်ချင်း တူတူဖြစ်တဲ့ ငြိမ်းအတွက်လည်း စဉ်းစားပေးဖို့ မမေ့လျော့ သင့်ပါဘူး။ ငြိမ်းသည် အမှောင်ကို အကွယ်အကာ ပြုလျက် မျက်ရည် ကျမိရလေသည်။ ။

ရုပ်ရှင် ပြီးသောအခါ အလွမ်းကားမှာ မျက်ရည် စဝေသော မူယာတို့ နှင့် ငြိမ်းများ စွာ မခြားနား လှပေ။ ငြိမ်းက ပိုလို့ တည်ငြိမ် နိုင်သေးသည် ထင်၏။ လင့်ရီဗာထဲမှာ မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်ကြစဉ် -

"ငြိမ်းကိုရော သူစကား ပြောသေးလား"

"ဟင့်အင်း၊ ဘာမှ မပြောပါဘူး၊ ငြိမ်း သူ့ကို သတိတောင် မထားမိဘူး"

မူယာ အမေးကို ငြိမ်း ဖြေလေသည် ။ ကားမောင်းသူ နေရာက မမသူဇာက -

"အေးကွယ် မူယာမှာ ငိုတော့မလို ဖြစ်နေလို့ ငြိမ်းနဲ့ နေရာလဲခိုင်းလိုက်ရတာ၊ ငြိမ်းနဲ့ ကျတော့လည်း ငြိမ်သားပဲ"

ဟု ရယ်ရယ်မောမော ပြောလေသည် ။ မူယာကတော့ ငြိမ်းကို ပြုံးစနဲ့နဲ့ လေး ကြည့်လေသည် ။ ငြိမ်းသည် လိုက်ရယ်မောလျက် ...

"ငြိမ်းကို ကြောက်သွားလို့ ထင်ပါရဲ့ " ဟု ခံစားမှုမရှိဘဲ ပိုလို့ စည်ပင်စွာ ရယ်မော ကြရအောင် ပြောလိုက် နိုင်သေးလေသည် ။ ရယ်မောသံများ တွင် မူယာ ရယ်သံလေးက အကျယ်ဆုံးပေမဲ့ သာယာလေသည် ။

နောင်တွင် တော့ ရုပ်ရှင် ကြည့်ကြလျှင် ရုပ်ရှင်ထဲသို့ နောက်ဆုံးမှ ငြိမ်း လိုက်ဝင်သည် ။ ရှေ့က မိန်းကလေးများ ဝင်ထိုင်သွားပြီး မထိုင်လိုဘဲ ကျန်သည့် ခုံတွင် မှ ထိုင်သည် ။ ထိုနေရာက အစွန်ခုံ အမြဲ ဖြစ်တတ်

လေသည် ။ ငြိမ်း အစွန်ခုံမှာ ထိုင်သည် ကို မမကြီးကပင် တစ်ခါတစ်ရံ လဲမထိုင်ဖူးပေ။ ထူးခြားစွာ တိတ်ဆိတ်သော ငြိမ်းကို တစ်ဖက်ခုံမှ အမျိုးသား တစ်ဦးဦးသည် တစ်ခါတစ်ရံ စူးစူးစမ်းစမ်း ကြည့်တတ်သည် ။ ငြိမ်းထံမှ သူ့အကြည့်ကို သိသည့် အရိပ်အယောင် လေးမျှ မရသောအခါ ပိတ်ကားသို့ ပြန်လည် မျက်နှာ မူသွားတော့သည် ။ အလင်းရောင် များ သော အခန်း ပေါ်လာစဉ် ငြိမ်းရုပ်ရည်ကို မြင်တွေ့ သွားရလို့လည်း ဖြစ်နိုင်သည် ပင်။ ငြိမ်းသည် စိတ်မနာကျင်ဘဲ လွယ်ကူစွာ တွေးနိုင်လာသည် ။

ငြိမ်းဘဝတွင် ငြိမ်း ရုပ်ရည် မလှပသောကြောင့် အချို့ သေးသိမ်သော ရွယ်တူ ယောက်ျားလေးများက လှောင်ပြောင်တာတွေ။ လူချင်းတူပေမဲ့ အခွင့်အရေးချင်း တူအောင် မရခဲ့နိုင်တာတွေ။

နောက်ဆုံး ငြိမ်း တက္ကသိုလ် ရောက်လာတော့ မူယာက ငြိမ်းနှင့်သာ မခွဲဘဲ တတွဲတွဲ လာတွဲ တတ်တာတွေက ငြိမ်းကို မခံစား မိစေတော့ပေ။ ငြိမ်းကဲ့သို့ အရုပ်ဆိုး သူတွေလည်း ဒီလိုပဲ ခံစား ကျော်လွန် ဖူးခဲ့ကြမှာ ဟု ကိုယ့်နာကျင်မှုကို သက်သာစေအောင် တွေးတတ် လာလေသည် ။ ငြိမ်းကိုယ်တိုင်လည်း ရိပ်စားမိခဲ့လျက် ငြိမ်းနဲ့ တွဲတော့ မူယာက ပိုပေါ်လွင် လာတာပေါ့ဟု ငြိမ်းနောက်ကွယ်မှာ မူယာ တီးတိုး ပြောသံကို မထိခိုက်ဘဲ တိတ်ဆိတ် နေလိုက်သည် ။ မူယာ့ထံပါးမှာ လာလို့ ဦးညွတ်ကြသော အချစ် သူရဲကောင်း များကိုသာ ရေတွက်၍ နေလိုက်သည် ။

အလှအပက အသည်းနှလုံးများကို လွယ်ကူစွာပဲ အနိုင် ယူနိုင်လေသည် ။ အလှရဲ့ ကျွေးကျွန်ဖြစ်ဖို့ ဗွတ်သိပ် လိုလားသူတွေ များ ပြားလှတာ ငြိမ်း မအံ့သြမိတော့ပေ။ မူယာသို့ ပေးစာများမှ မူယာလှလို့ ချစ်မိတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ အလှကြောင့် မူယာကို စိတ်ဝင်စားမိတာ မဟုတ်ပါ

ဘူးဟု အသည်းအသန် ငြင်းထားသော စာပိုဒ်များကို ဖတ်ရင်းသာ ငြိမ်း ပြုံးချင် မိလေသည် ။ အလှကို မြင်လျှင် အလွယ်တကူ ဝပ်စင်းမိခဲ့ပြီး ဝန်ခံဖို့ မူ ဘာကြောင့်များ ဝန်လေး ကြတာပါလဲ။ သည် တစ်ခုက လူ တွေရဲ့ အအောင်မြင် ဆုံးသော ဟန်ဆောင်မှု တစ်ရပ်ပဲ ဖြစ်မည် ထင်သ ည် ။

ငြိမ်းကို ဆရာမက မာထန်စွာ ပြောပြီး ဦးလေး လုပ်သူက မညာမ တာ ရယ်ပွဲ ဖွဲ့ခဲ့သည် ။ ဧည့်စုံသော ဝိုင်းကို ငြိမ်းထွက်လာအောင် ဘယ် သူကမှ မကြိုးစားတတ်ပေ။ ငြိမ်းရုပ်ရည်က အကျည်းတန်သည် ပဲ။ မျက်နှာမြင်က မချစ်ခင်မှ တည်းကတော့ ငြိမ်းဘက်က ဘယ်လို စဉ်း စား ဖြစ်ပါတော့မလဲ။ ငြိမ်းတွင် တစ်ဖက်လူ ရင်ထဲကို လှိုက်လှဲ ကရုဏာ သက်စေမည့် အလှမျိုးမှ မရှိခဲ့ပေပဲ။

ငြိမ်းသည် ငြိမ်းတွေ့ရသမျှ၊ ကြုံရသမျှကို ငြိမ်းဘဝနှင့် ဆီလျော် အောင် ကြိုးစားလို့ နေနေဆဲ တစ်နေ့ဝယ် မမျှော်လင့်ဘဲ မူယာ့ မိတ်ဆွေ ကိုကျော်ဦးက ငြိမ်းသို့ ချစ်ခွင့် ပန်ခဲ့လေသည် ။ ကိုကျော်ဦးက ငြိမ်းတို့ နှင့် တက္ကသိုလ်ချင်း မတူပေ။ မူယာ၏ သေချာစွာ စိစစ်တွဲသော မိတ်ဆွေ များ တွင် ကိုကျော်ဦး ပါဝင်သည် ဆိုတော့ သူက ရည်မွန်လျက် ယောက်ျား ဝိသစွာ ချောမောလေသည် ။

"ငြိမ်းဟာ ဒီလောက်တောင် အေးဆေး ငြိမ်သက်နိုင်တာ ကျွန်တော် အံ့သြတာပဲဗျာ"

တွေ့စက သူပြောဖူး လေသည် ။ ငြိမ်း၏ အေးဆေး တည်ငြိမ်ခြင်း တွင် သူစိတ်ဝင်စား မိပါသည် ဟု သူက ဆိုသည် ။ သူ၏ ညင်သာ သိမ်မွေ့သော ချဉ်းကပ်မှုတွင် ငြိမ်းစိတ်များ တစ်စတစ်စ လှုပ်ရှားလာမိ ဆဲ ရုတ်တရက်လို ငြိမ်း အိပ်မက်မှ လန့်နိုးခဲ့ရသည် ။

"အရပ်ဆိုးတဲ့ သူများ လှတဲ့ သူနဲ့ မှ ဖူးစာဆုံတတ်တယ် ဆိုတာ ဒါ မျိုးပဲ ထင်တယ်နော် ငြိမ်း"

မူယာ၏ သာယာသော ရယ်သံလေးကို ကြားရလေသည်။ ။

ငြိမ်း၏ မရေမရာ စိတ်တွင် ဆုံးဖြတ်ချက် ရုတ်ခြည်း ချမိသည်။ ။ အရပ်ဆိုးသည့် အဖြစ်အတွက် ငြိမ်းကို သည် မျှ နှိပ်စက် ရလေသလားဟု ကံကြမ္မာကို မေးလိုရင်း ကိုကျော်ဦးသို့ အဖြေ လျင်မြန်စွာ ပေးမိလေသည်။ ။

"ငြိမ်း မျှော်လင့် ထားသူဟာ ကိုကျော်ဦးလို လူမျိုး မဟုတ်ပါဘူး" ဟု ပွင့်လင်းစွာပဲ ငြိမ်းရဲ့ သူ့အတွက် တစ်စောင်တည်းသော ပြန်စာကို ရေးမိလေသည်။ ။

မောင်နှင့်မူ ငြိမ်း တတိယ နှစ်တွင် ဆုံတွေ့သည်။ ။ မောင်က ငြိမ်းတို့ နှစ်အတွက် လူသစ်။ မန္တလေး တက္ကသိုလ်က ပြောင်းလာသူ။ နှစ်စ က တည်းက မောင် ရောက်ခဲ့သည် ဆိုပေမဲ့ ငြိမ်းအတွက်မူ ပထမဆုံး စတွေ့သည့် နေ့မတိုင်မီက မတွေ့ခဲ့ဖူးပေ။ ။ ကြော်ငြာ သင်ပုန်းမှာ သတင်းထူး တစ်ခုခု ရှိလေမလားဟု ဖတ်နေကျ ငြိမ်းသည် သင်ပုန်းရှေ့သို့ ဖြည်းညင်း ညင်သာစွာ ရပ်မိလေသည်။ ။ ငြိမ်းထက် အရင်ဦးစွာ ကျောင်းသား တစ်ဦးက ရှိနေခဲ့သည်။ ။ ငြိမ်းခြေသံကို ကြားလျှင် ငြိမ်းကို လှည့်ကြည့်နေမည် စိုး၍ ငြိမ်းက ခြေသံ ညင်သာစွာဖြင့် သင်ပုန်းကို အသာ ကဲကြည့်ဖို့ ကြံသည်။ ။ ငြိမ်းကို ကျောခိုင်းထားသူက ငြိမ်း ရောက်

လာသည် ကို မသိပေ။ ဖောင်တိန် တစ်ချောင်းဖြင့် သင်ပုန်းပေါ်မှာ အလုပ်များ နေသည် ။ ဘာအတွက် ကပ်ထားမှန်း မမှတ်မိတော့သော အမည်စာရင်း ရှည်ကြီးက သင်ပုန်းပေါ်မှာ ရှိလေသည် ။

တချို့ မိန်းကလေး နာမည်တွေ၏ ဘေးမှာ မှတ်ချက် မျိုးစုံတွေနှင့်။ စာသား အချို့က ရိုင်းလေသည် ။ သူက ထိုစာသား ဟူသမျှကို ဖောင်တိန် မင်နက်ဖြင့် ခြစ်ဖျက် ပစ်နေလေသည် ။ ငြိမ်းသည် သူ့အပြုအမူကြောင့် ရင်ထဲတွင် လှိုက်ဖိုသွားရင်း သူ၏ ပီရိသော ဆံပင်ဖြိုးပုံ၊ အရပ်ပြတ်ပြတ်၊ အသားလတ်လတ်၊ သပ်ရပ်စွာ ဝတ်ဆင်ထားသော တိုက်ပုံအင်္ကျီ၊ ရခိုင် ပုဆိုးတို့ ကို ငေးမော သတိပြုမိရင်း သည် ပုံစံနှင့် လိုက်ဖက်မည့် ရုပ်ရည်ကို ပြေးမြင် မိလေသည် ။ မျက်ခုံး ထူထူ၊ မျက်လုံး တောက်တောက်၊ ရယ်ပြုံးနေသော နှုတ်ခမ်းများ ၊ ရည်မွန်သော မျက်နှာနှင့် အလှကို မြတ်နိုးသည့် အရိပ်အယောင်များ ၊ ငြိမ်း ဖြည်းညင်းစွာ လှည့်ထွက် ခဲ့မိသည် ။ ရုတ်တရက် ငြိမ်း ခဲလေး တစ်လုံးကို နင်းလိုက်မိကာ ငြိမ်းဖိနပ်မှ အသံ ထွက်သွား ခဲ့လေသည် ။ သူက ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်သည် ။ ငြိမ်းရင်ထဲ ဖိုအေး သွားမိလေ၏။ သူက ငြိမ်းသို့ ပြုံးကာ ...

"ဘာတွေ လျှောက်ရေးထားမှန်း မသိဘူးဗျာ၊ နောက်တာ ဆိုပေမဲ့ သူများကို နစ်နာစေတာ တော့လည်း မကောင်းပါဘူး"

ဟု အေးဆေးစွာ ပြောလေသည် ။ ငြိမ်းလည်း မပေါ်ပေါက် စဖူး ပေါ်ပေါက်လာသော သတ္တိထူးဖြင့် သူ့ကို ပြန်လည် ပြုံးရင်း ...

"ဟုတ်တယ်၊ ငြိမ်းလည်း သဘောမကျ မိပေမဲ့ တစ်ခါမှ ဒီလို ဖျက်ပစ်ဖို့ ဉာဏ်မရခဲ့ဖူးဘူး"

ဟု ဆိုမိလေသည် ။ ငြိမ်းလိုပင် အရပ်ဆိုး ရှာသော သူက -

"ဪ ... ငြိမ်းတဲ့ လား"

ဟု စကား ဆိုလေသည်။ ။

သမီး 'ချမ်းမြေ့' ကို မွေးတော့ သမီးသည် နီတာရဲလေး ဘဝမှာ ခြေကလေး၊ လက်ကလေး ပုလုကွေးဖြင့် ကန်ကျောက် ကစားကာ အားလုံးကလေးငယ် တွေလိုပင် ချစ်စဖွယ် ဖြစ်လေသည်။ ။ 'သမီး' ဆိုပြန်တော့ ငြိမ်းသည် ငြိမ်းတစ်သက် နာကျည်း လာခဲ့မိသော အလှအပများကိုပင် ပြန်လည် ကိုးကွယ် လာချင်မိကာ သမီးသည် သူကလေး၏ ဒေါ်လေးတွေနှင့်၊ အဘွားတွေနှင့်သာ သွားတူပါစေတော့ဟု ကျိတ်၍ ဆုတောင်းမိလေသည်။ ။ သမီး ရုပ်ရည်လေး ပီပြင်လာကာ မှန်းဆနိုင် လာသောအခါတွင် မူ သမီးသည် ငြိမ်းနှင့် လည်းကောင်း၊ မောင်နှင့် လည်းကောင်း တစ်နေရာစီ တူလေသည်။ ။ မောင်ကပင် ...

"ငြိမ်းရေ သမီး ထပ်မွေးလို့ မှ ဖြစ်ပါတော့မလား၊ မောင်တော့ ယောက္ခမဘွဲ့ မရလိုက်ဘဲ ရှိလိုက်ဦးမယ်" ဟု ရယ်စရာ တီးတိုး ဆိုလေသည်။ ။

"ငြိမ်းကလေး သမီးပဲ လိုချင်တယ်၊ သမီးကို အဖော် ရစေချင်တယ်လေ"

ငြိမ်းက ရယ်မော နေသော်လည်း နာကျင်သော စိတ်ဝေဒနာဖြင့် ခေါင်းမာစွာ ပြောမိလေသည်။ ။ ငြိမ်းနှင့် တူလာသော သမီးကို ကြည့်ရင်း ...

"အလှအပ ဆိုတာ မက်မောစရာ မဟုတ်ပါဘူး၊ သမီးရယ်၊ လူတွေရဲ့ စိတ်ဟာ အလှရဲ့ လွှမ်းမိုး ခြယ်လှယ်မှုကြောင့် ဝေဒနာ ရတယ်၊ မတရား

တဲ့ စိတ်တွေ၊ ကရုဏာ ကင်းတဲ့ စိတ်တွေ၊ လောဘရမ္မက်တွေ ဝင်လာရတယ်။ အလှူရဲ့ ကျေးကျွန်တွေ ပေါ်ပေါက်လာကြလို့ ၊ အလှ ပိုင်ဆိုင်သူတွေ မှာ လည်း အရှင်သခင် စိတ်တွေ ဝင်လာတော့တယ်။ အလှကို ရာဇသရဖူလို အားကိုးပြီး စိုးမိုးချင်သူတွေရဲ့ စိတ်က ဘယ်မှာ လှနိုင်တော့မလဲကွယ်"

သမီး သိတတ်လာသည့် အခါမှာ ငြိမ်းက ပြောပြ ချင်လေသည် ။ သမီးကို အရိပ်ကြည့်လျက် ငြိမ်း ငယ်ငယ်ကလို တစ်ယောက်တည်း တိတ်ဆိတ် ငေးတွေ မနေရအောင် သမီး ဝါသနာပါသည့် ပန်းချီပညာကို ငြိမ်း အားပေးလေသည် ။ သမီးက အခန်းထဲမှာ ပုံဆွဲ စက္ကူတွေ ပြန့်ကျဲနေအောင် ပုံဆွဲ တတ်လေသည် ။ ပုံဆွဲရင်းက သူကလေး ဆွဲနေသည့် အကြောင်းအရာကို ပါးစပ်က လေးတွဲစွာ ပြောနေတတ်လေသည် ။

"ပူ-စီ-ကလေး၊ အမြီးမှာ ဖဲကြိုလေး- ချည်ထားတယ်"

"လေ-ယာဉ်-ပျံ-ကြီး - ဗိုက်-ပူ-ပူ"

အပြစ် ကင်းစင်သော သမီးကို ငေးကြည့်လျက် တစ်နေ့မှာ သမီးကို "အရပ် ဆိုးသလောက် ဆိုးတယ်" ဟု တစ်စုံတစ်ယောက်က ပြောလိုက်မည့် အရေးမှ ကာကွယ်ဖို့ ငြိမ်းမတတ် နိုင်မည်ကို ဝမ်းနည်း နေမိလေသည် ။

"ဒီမှာ မေမေ့ပုံ"

"မေမေက ဈေးခြင်းတောင်း ဆွဲလို့ ပါလား၊ သမီးဆွဲတာ မေမေနဲ့ တူတယ်၊ ဖေဖေ လာရင် ပြရအောင်နော်"

ငြိမ်းသည် သမီးနှင့် ပတ်သက်လျှင် အမြဲတစေ ဂရုတစိုက် ရှိလေသည် ။ ‘မေမေ့ပုံ’ ဟု စာတန်း ရေးထားသော ‘ငြိမ်း’ ပုံတွင် ခေါင်းမှာ ပန်

ထားသော ပန်းပွင့်ကြီးက ဆံထုံးထက် ကြီးနေသည် ။ ဆွဲခြင်းတောင်း
က ပခုံးထက်တွင် ချိတ်နေကာ ရယ်စရာ ကောင်းလှလေသည် ။
သို့သော် သမီးဆွဲသည့် ငြိမ်း၏ မျက်ရစ်မပါသော မျက်လုံး ကျဉ်းများက
မူ ပေါ်လွင် လှလေသည် ။ ငြိမ်းတို့ သမီးဆွဲသော ပုံများကို ကြည့်ကာ
ရယ်မောကြသည် ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငြိမ်းသမီးက ငြိမ်းထက်တော့ ကံ
ကောင်းသေးသည် ။ သမီးသည် သူကလေးနှင့် ရုပ်ရည် မခြားသော မိ
သားစုတွင် ကြီးပြင်း လာခဲ့ရသည် မဟုတ်လား။ ကျီးမည်း မိသားစုရဲ့
ကျီးမည်းလေး တစ်ကောင်ပေါ့။ သမီး ပုံဆွဲပြီး အမည် မပေးတတ်လျှင်
ငြိမ်းနှင့် မောင်က ကူရွေးပေးရင်း ပျော်ကြရသည် ။ အမည်ကို ရှာမပေး
ဘဲ ...

"ဒီကောင်မလေးက ဂါဝန်စိမ်းလေးနဲ့ သမီးလား၊ သမီးက ပန်းခြံထဲ
မှာ ရပ်နေတာပေါ့၊ သမီးဘေးက ပူစီလေး တစ်ကောင်နဲ့ ၊ သမီး
ဘယ်လို နာမည် ပေးချင်လဲ၊ စဉ်းစားပါဦး"

မောင်က စိတ်ရှည်လက်ရှည် ပြောပြလေသည် ။ သမီးသည် မျက်
လုံးလေး စိုက်ကာ စဉ်းစား နေရာက ...

"သမီးနဲ့ ပူစီရဲ့ ပန်းခြံ"

ဝမ်းသာအားရ ခုန်ပေါက်ကာ သူရှာတွေ့သည့် အမည်ကို တဖွဖွ
ရွတ်နေတတ်လေသည် ။

"ကောင်းတယ်ဟေ့၊ အဲဒီ နာမည် သိပ်ကောင်းတာပဲ၊ ကဲ သမီး ဘာ
သာ ရေး"

မောင်က ...

"သမီးကို ရှန်ကာ ပန်းချီပြိုင်ပွဲ ဝင်နိုင်ဖို့ လေ့ကျင့် ပေးရမယ်" ဟု

အားတက်သရော ပြောဆဲ ငြိမ်းသည် သမီး၏ တောက်ပသော အရောင်များ ရွေးချယ်ပုံ၊ အင်္ကျီပုံဆန်း နှစ်သက်ပုံ၊ မွေးနေ့ လက်ဆောင် ရသည့် ဆံပင် ကောက်ကောက် နှုတ်ခမ်း ကွင်းကွင်းနှင့် ကပ္ပလီမရပ်ကို ချောင်ထိုးထား တတ်သည် များကို တွေးမိလျက် သမီးအတွက် စိုးရိမ် လာရမိလေသည် ။ သမီးသည် ငြိမ်းလို ကိုယ့်ဘဝကိုယ် နားမလည်လေဘဲ အလှအပတောမှာ နစ်မျောမှာ ပူပင်လာမိ ရလေသည် ။

နောက်ဆုံး သမီးသည် ကိုကျော်ဦးလို လူကို ငြိမ်းကဲ့သို့ ငြင်းဆန်နိုင်အား ရှိပါမည်လား ဟူသော အတွေးအထိ တစ်မျှော်တစ်ခေါ် တွေးကာ ပူပင်နေမိ တော့လေသည် ။

သမီးသည် အလှအပ ဟူသမျှကို စိတ်မဝင်စားဖို့ ငြိမ်းငယ်စဉ်က ထိန်းချုပ်ခဲ့သလို ထိန်းချုပ်၊ သိုသိပ်နိုင်ခြင်း မရှိသည် က တစ်စတစ်စ ထင်ရှားလို့ လာလေသည် ။

"သမီးက လှမှ ကြိုက်မှာ "

သမီးရဲ့ လက်သုံး စကားပင်။ သည် စကားလေးကို သုံးလို့ ကစားစရာ၊ အင်္ကျီ စသည် ဝယ်ခဲ့ဖို့ မှာ တတ်သော သမီး မမြင်အောင် မောင်က ပခုံးကျုံ့ပြ တတ်လေသည် ။ သမီး အလှအပဘက်ကို စိတ်ပါ မသွားအောင်ဟု ငြိမ်းဘာသာ ကြံဆလျက် အဖြူရောင် အဝတ်အထည် များကို ချည်း ဆင်တော့လည်း သမီးက ချေးမများ ဘဲ ဝတ်ဆင်ရှာသည် ။

"အဖြူက လှတယ်၊ ချမ်း ပုံဆွဲစာရွက် လေးတွေ ဆိုလည်း အဖြူရောင်ပဲ၊ အဖြူရောင် ပေါ်ဆိုရင် ဘာအရောင်ပဲ ဆွဲဆွဲ လှတယ်" ဟု အလှစကားကို ‘မချမ်းမြေ့’ က ဆိုပြန်သောအခါ ငြိမ်းမှာ ဘဝင်မကျချင် ပြန်ပေ

"ငြိမ်း တစ်ယောက် ကတော့ ခက်နေပြီ၊ သမီးကြိုက်တဲ့ အရောင် ဝတ်ပါစေ၊ ကလေးပဲ"

မောင်က ဖျောင်းဖျလေသည်။ ။ ငြိမ်းသည် ခေါင်းမာစွာပင်။

"မောင် မသိပါဘူး၊ ငြိမ်း ဘယ်လို ခံစားရသလဲ ဆိုတာ ငြိမ်းသိလို့ သမီးကို မခံစား စေချင်လို့ ပါ၊ အလှအပ ဆိုတာ မတွယ်ငြိလေ အေးငြိမ်းလေ မဟုတ်လား" ဆိုခဲ့မိလေ၏။

သမီးကတော့ အရောင်လှလှ ရွေးလို့ ပန်းချီပုံများ ရေးဆွဲမြဲပင်။ ချမ်းနှင့် အတူမို့ သွားရသော ခရီးလမ်းတွင် ငြိမ်းမှာ အလွန် စိတ်ရှည်ရှည် ထားယူရလေ၏။ လမ်းတစ်လျှောက်မှာ ချမ်းတစ်ယောက်က ငေးမောလာလို့ မဆုံးတော့ပေ။ နှုတ်မှ လည်း တတွတ်တွတ် ပုံဆွဲလို့ လာတတ်လေသည်။ ။

"မေမေ အဲဒီ ပန်းပွင့်ဝါဝါတွေ ပွင့်နေတာ သိပ်လှတာပဲနော်၊ အပင်ကတော့ အစိမ်းရောင်ပေါ့၊ မြက်တွေကလည်း စိမ်းနေတာပဲ၊ အဝါပွင့်တွေ မြက်ခင်းပေါ်မှာ ကြွေနေတာ ကျတော့ အစိမ်းပေါ်က အဝါ"

ချမ်းကို လက်ဆွဲလို့ ငြိမ်းတို့ ပင်လုံးကျွတ်မျှ ပွင့်နေသော ငှက်ကြီးအောက်မှ ဖြတ်သန်း လာလေသည်။ ။ မီးပုံးဝါလေးတွေ ချိတ်ဆွဲ ထားသလို ငှက်ပိုင်ခိုင်လေးများက တလှုပ်လှုပ် တသွဲ့သွဲ့ ရှိနေခဲ့သည်။ ။ သင်္ကြန်မိုးစွတ်စွတ် ရွာပြီးစတွင် စိမ်းလန်းလာသော မြက်ပင်လေးများ ရံသည့် လမ်းမကျယ်ကြီးက မှိုင်းပျ ပြောင်လက် နေလေသည်။ ။ တစ်ပင်လုံး ဝါဝင်းနေသော ငှက်ပိုင်ကို ငြိမ်းပင် ငေးမော ကြည့်မိလေ၏။ ငြိမ်းရဲ့ အကြည့်ကို ရုပ်သိမ်း မိသောအခါ ငှက်ပိုင်အောက် မလှမ်းမကမ်းက ငှက်ပိုင်ရောင် မိန်းကလေး တစ်ဦးကို မြင်မိလေ၏။ မိန်းကလေး လျှောက်လှမ်း လာနေဟန်က ငှက်ပိုင်ခိုင်လေး တသွဲ့သွဲ့ လှုပ်ယိမ်း နေသလို ကနွဲ့ကလျ ရှိလှ

သည် ။ မျက်နှာလေး ကလည်း ငှက်ပျံလေးလို ဝါဝင်းနုနယ်ကာ ချောမောလေသည် ။ ငြိမ်း၏ အကြည့်များက အကျင့်ပါ နေကြတာ လျင်မြန်စွာ လွှဲဖယ်မိလေ၏။ ချမ်းကတော့ မိန်းကလေးကို လည်ပြန်အောင် တငေးတမော ရှိနေရင်း ...

"ဟို မမကလည်း အဝါဝတ်ထားတယ်၊ ပန်းတွေကလည်း အဝါရောင်နော်။ သိပ်လှတာပဲနော် မေမေ" ဟု ငြိမ်းကို စိတ်ပါလက်ပါ ပြောလေသည် ။ ချမ်းဟာ ဘာဖြစ်လို့ အလှကို သည် မျှ သိတတ်ရသလဲဟု ငြိမ်းရင်တွင် မောမိရင်း ...

"ချမ်းရေ မငေးနဲ့ လေ မြန်မြန် လျှောက်စမ်း" ဟု သာ ငြိမ်း ဆိုမည် မိလေ၏။

အိမ်ပြန် ရောက်သည် နှင့် ချမ်း ကြမ်းပြင်တွင် အားလျားလေး မှောက်လျက် ပန်းချီ ရေးလေသည် ။ အပွင့်ဝါဝါတွေ ပွင့်နေသော အပင်ကြီး အောက်မှာ အဝါရောင် ဝတ်ဆင်ထားသော မိန်းကလေး တစ်ဦး လျှောက်လှမ်း နေသည့်ပုံ ဖြစ်လေ၏။ အပင်ကြီးအောက် မြက်ခင်း စိမ်းစိမ်း ပေါ်မှာ လည်း အပွင့်ဝါဝါလေး များကို ချမ်းက ချွေးထားလေ၏။ ပန်းချီ ကားလေးကို ချမ်းအမည် ပေးထားသည် က ...

"ချမ်းချစ်တဲ့ မမ"

ချမ်းမှာ ငြိမ်းနဲ့ မတူတဲ့ အတွေးအမြင်တွေ ရှိမနေသင့်ဘူး။ ချမ်းလို ရုပ်ရည်မရှိတဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက် ဘဝမှာ ဆီလျော်အောင် နေတတ်ဖို့ ဆိုရင် ငြိမ်းလို ခံစားမှု မဲ့ခဲ့မှ ဖြစ်လိမ့်မယ်။ အလှကို သည် မျှ သိတတ်ဖို့ မကောင်းဘူး။ အလှကို မက်မော တွယ်ငြိခဲ့လျှင် တစ်နေ့မှာ ချမ်း ခံစား ရလိမ့်မယ်ကွယ်။ ငြိမ်းက စိတ်အိုက်နေမိဆဲ သမီးငယ်ကမူ သူ့ကလေး ဘဝကို ပျော်ရွှင် ပေါ့ပါးစွာ ကုန်လွန် နေစေလေသည် ။ ချမ်း

မှာ ငြိမ်းငယ်စဉ်ကလို သူငယ်ချင်း မရှားပါးလှဘဲ ...

"သမီး သူငယ်ချင်းတွေက သုံးယောက် မေမေရဲ့ ၊ အိဆွေရယ်၊ နှင်းပုလဲရယ်၊ ကျော်နန္ဒရယ်၊ သူတို့ သုံးယောက်ကလေ သမီးနားမှာ ထိုင်ချင်လို့ ခဏခဏ ရန်ဖြစ်တယ်၊ သမီး ပုံဆွဲ ပေးတာကိုလည်း လှကြတယ်" ဟု သမီးက သူ့ကျောင်းက သူငယ်ချင်းတွေ အကြောင်း ပြောပြလျှင် ငြိမ်း တအံ့တဩ နားထောင် နေရလေ၏။

မူယာတို့ အလည် လာကြလျှင် သမီးသည် သဲတွေ၊ ဖုတ်တွေ အလူးလူးဖြင့် ကစားနေရာက အိမ်ပေါ်သို့ အပြေး တက်လာ ခဲ့တတ်သည် ။ ရေချိုးခန်းထဲ ပြေးဝင်ကာ ရေချိုး၊ အဝတ်အစား အသစ်လဲပြီးမှ ဧည့်ခန်းသို့ ထွက်လာ တတ်လေသည် ။ မူယာသမီး ကြည်ပြာလေးကို ခဏမျှ ရပ်ငေးကြည့် နေတတ်သည် ။ ကြည်ပြာလေးက မူယာနှင့် တူကာ ကလေးပေမဲ့ ချောမွေ့မှန်း သိသာနေခဲ့ပြီ။ သမီးသည် ငယ်စဉ်ကတည်းကလို ရှည်ကြာမြဲ တိတ်ဆိတ်မနေဘဲ ကြည်ပြာ လက်ကိုဆွဲကာ သူ့ပုံဆွဲခန်းထဲသို့ ခေါ်သွား တတ်လေသည် ။

"ချမ်းက ငြိမ်းနဲ့ တစ်ပုံတည်းပဲနော်"

မူယာက ပြုံးလျက် ပြောလေ၏။

"နှုတ်ခမ်း ထူတာတွေ၊ မေးရိုး ကားတာတွေက အဖေနဲ့ တူတာလေ" ဟု ငြိမ်း ရယ်မောရင်း ပြန်ပြောမိသည် ။

"မူယာတို့ သားအမိကတော့ ကြီးလာရင် ညီအစ်မ ဖြစ်မှာ ပဲ၊ မူယာကလည်း နုတယ်" ဟု ခံစား ထိခိုက်မိသည် ကို ဖုံးကွယ်ဖို့ စကားလှပအောင် ပြောရင်း ငြိမ်း ပြုံးမိပြန်လေ၏။ မထိခိုက်ခဲ့တာ ကြာမြင့်ပြီ ဖြစ်သော ငြိမ်းရင်တွင်းမှာ သမီးအတွက် လှုပ်ရှားနေမိ တော့လေသည် ။

သမီး ‘ချမ်း’ တွင် ငြိမ်း မနှစ်သက်၊ နားမလည် နိုင်သော အပြုအမူ ကလေးများကို တွေ့ရတတ် လေသည်။ ။ ထိုအပြုအမူလေး များက ချမ်း ၏ အလှအပကို မြတ်နိုးလေသော အတွင်း သဘောလေးကို ထင်သာ မြင်သာ စေသည် ဟု ငြိမ်း ထင်မိသည်။ ။ အလှအပဆိုတာ မြတ်နိုး ကိုးကွယ်စရာ မဟုတ်ပါဘူးဟု သမီးကို ပြောပြဖို့ ငြိမ်းက အချိန်ကို စောင့်နေမိဆဲတွင် ပထမ ကျောင်းသူလေး ‘ချမ်း’ က အလှကို ကိုးကွယ်သူ တစ်ယောက်များ ဖြစ်နှင့်နေပြီလား။

တပ်မတော်နေ၊ တပ်မတော် သားတို့ ၏ စစ်ကြောင်း ချီတက်ပွဲ နံနက်ခင်းကလည်း ချမ်း၏ ထူးခြားသော အပြုအမူကို ငြိမ်း သတိထား မိရပြန်လေ၏။ ငြိမ်းတို့ နေရာ ယူထားသော ဦးဝိစာရလမ်း၊ ဒဂုံစာတိုက် ရှေ့တွင် က ကြိုဆိုမည့် ကလေး ပရိသတ်တွေဖြင့် စည်ပင် နေခဲ့သည်။ ။ ကြည်ပြာနှင့် ချမ်းလည်း စံပယ်ကုံးလေးများ ကိုင်ထားလို့ ပါဝင်ခဲ့လေသည်။ ။ စစ်ကြောင်း ချီတက်လာသော ချမ်းက တစ်ကြိမ်မျှသာပဲ ဆက်လျက် သူပန်းကုံး ဟူသမျှကို ကြည်ပြာသို့ ပေးလို့ ပန်းဆက် စေလေသည်။ ။ ချမ်း၏ အပြုအမူကို ငြိမ်း မျက်မှောင် ကြုတ်လို့ လှမ်းကြည့် နေမိတော့သည်။ ။ လှပသော ကြည်ပြာရဲ့ အလိုဆန္ဒ ဟူသမျှကို ချမ်းက ဖြည့်ဆည်းလို့ ပေးချင် နေလေသည့် သဘောများ လေလား။

စစ်ရေးပြ အခမ်းအနား ပြီးဆုံးသွားတော့ အဆင်၊ အသွေး၊ အရောင် အမျိုးမျိုးတို့ ဝတ်ဆင်လျက် ဦးဝိစာရလမ်း အပြည့် အပျံ့အနှံ့ လျှောက်သွား နေကြသော လူတွေကို ငေးမောလာသော ချမ်းကို ငြိမ်းက အမှတ်မထင်လို့။ ။

"သမီးက ပန်းတွေကို ကြည်ပြာကို ဘာဖြစ်လို့ ပေးလိုက်တာလဲ၊ ပန်းသွား ဆက်ရမှာ သမီး ကြောက်နေလို့ လား"

ဟု မေးမိလေ၏။

"အင်း"

ချမ်းက ငြိမ်းလက်ကို ဆုပ်ထားသည့် သူ့လက်ကလေးကို လွှဲယမ်းရင်း ငြိမ်းကို မော့လို့ ကြည့်သည် ။ ရှက်စနိုး ခေါင်းလေး ငဲ့ထားရင်းက ဖြေလေသည် ။

"ချမ်း ကြောက်လို့ မဟုတ်ပါဘူး မေမေရဲ့ ၊ ကြည်ပြာက လှတယ်လေ၊ သူပန်းပေးရင် ရတဲ့ ဦးဦးတွေက ဝမ်းသာမှာ ပေါ့၊ မြင်ရတာလည်း လှတယ်၊ ဒါနဲ့ ဝမ်းသာရပြန်ရော"

ချမ်းရဲ့ ကလေးသံ စာစာလေးက ပီပီသသ ထွက်ပေါ်လာတာမို့ ရှေ့နောက် ဝဲယာက လူတွေက ချမ်းကို ပြုံးကြည့် ကြလေသည် ။ အသံထွက်လို့ တိုးတိုး ရယ်မောသံများကိုပင် ကြားလိုက် ရလေသည် ။ ငြိမ်းက လူအများက ချမ်းကို သဘောကျသလို လှမ်းကြည့်ကြတော့ ကြည့်နူး ကျေနပ်မိ သော်လည်း ...

"ဟဲ့ ... အို" ဟု ရှက်အမ်းအမ်းဖြင့် ချမ်းကို ဟန့်တားမိဆဲ။

"မေမေရော ဝမ်းမသာဘူးလား ဟင်"

ချမ်းက ငြိမ်းကို မော်ကြည့်လို့ မေးလေသည် ။ ငြိမ်း အဖြေစကား မဆိုနိုင်ဘဲ တွေ့သွား မိရလေ၏။ ငြိမ်းဘဝတွင် အလှကို မြင်လို့ ဝမ်းနည်းနာကျည်းစိတ်တွေ လှိုက်၍ တက်လာ တတ်သည် ကိုသာပဲ မှတ်မိလေ၏ ။ အလှကို မြင်လို့ ငြိမ်းပီပြင်စွာ ဝမ်းမမြောက် ခဲ့ဖူးပေ။ ဝမ်းမမြောက် မိရုံမက အလှကို မြင်သိလျက် ခံစားခြင်းနှင့် ကိုးကွယ်ခြင်း တို့ ကိုလည်း

အရောရော အထွေးထွေး အပြစ်မြင်လျက် အလှ ဆန့်ကျင်သူ တစ်ဦးပင် ဖြစ်မှန်းမသိ ဖြစ်လာ နေခဲ့သည်။ ။ အလှကို ဆန့်ကျင်နေသော ငြိမ်းကို အလှအပကို ခံစားတတ်သူ ‘ချမ်း’ က အလှဆိုသည့် အရာကို ရှာဖွေပြသ ပေးခဲ့ပြီလား။

အရပ်ဆိုး လာသည် ကို နားလည် လက်ခံတတ်ရုံ မကဘဲ လှပ ချောမွေ့ သူကိုလည်း စာနာ တတ်သေးသည့် ချမ်း၏ ရင်ထဲက အလှဆုံး တရားလေး ခိုင်မြဲနေစေဖို့ သာ ငြိမ်းမှာ တာဝန်ရှိမည်ဟု ထင်မိလေ၏။ ချမ်း၏ ဖြူစင်သော စိတ်ကလေး အရောင်ပြောင်း မသွားဖို့ သာ ငြိမ်းက ပဲ့ကိုင်၊ ဖေးမ သွားရလေမည်ပင်။

ငြိမ်း အတွေးထဲမှာ သမီးကို အစဉ်ဆုံးမ နေမိခဲ့သော ...

"အလှဆိုတာ ကိုးကွယ်စရာ မဟုတ်ပါဘူးကွယ်"

အစချီသော စကားများကိုတော့ ငြိမ်း မေ့ထားခဲ့သင့်ပြီပဲ ထင်လေသ ည် ။ ငြိမ်းသည် သမီးကို ငဲ့ကြည့်လျက် ...

"မေမေလည်း ဝမ်းသာတာပေါ့ကွယ်" ဟု လှိုက်လှဲစွာ ပြောမိလေသ ည် ။

စံပယ်ဖြူ၊ ဇန်နဝါရီလ၊ ၁၉၈၆
